

א. מלכיאל

ואתו ידיד אמר: „הרי אתה מוזמן ועומד לישוב עמי ולסעוד בסוכתי. וחלילה לך לבוא לידי סכנה“.

השיב להם זקני בנחת: „מה לכם נרגשים? מה זה כי נזעקתם? איני ירא מפני „השקצים“. הרי אני בעל כסחון, ובעורת ה' לא תהיה להם שליטה“.

רוח צוננת נשבה באותה לילה, וזקני ובניו החישו צעדיהם, כדי להפיג במקצת את הצינה. כבואם הביתה פגשו את האם והאחיות לברשות בניו יום טוב ושמחות לקראתם. צוה זקני להכניס לסוכה שני פמטות הכסף הגדולים, המחוטבים ומפותחים סתווי אמנות ומלאכת מחשבת. וזקני הדליקה הנרות בהתרגשות, ברכה „להדליק נר של יום טוב“ וגם „שהחיינו“, הוסיפה תחינה בלחש כדרכה וסיימה ב„חג שמח“.

זקני נצב בפתח ואמר תפלת האנשפיון בחדוה. הוא הזמין „אושפיון עילאין אבהן קדישין“... „ליעול אברהם רחיימא“ — אורחו של ליל סוכות הראשון. והנה מזג זקני הכוס ועמד וקידש. הקידוש נאמר בניצמת יו"ט, בשמחה ובהתלהבות סנימית, וכולו מביע הודאה וקורת רוח ל„מקדש ישראל והזמנים“. הקול היה צלול ונעים. בוקע ועולה מבעד לסכך, והרו נשמע למרחוק בדמי הלילה. והנה יוצאים מן הסוכה לנסילת ידים. ופתאום לפתע: „תך?!“ אבן גדולה הושלכה ביעף ופגעה בחלון הסוכה — והשמשה התנפצה מיד לרסיסים. אחד הבנים רץ לברר ולעמוד על המקרה. עודנו מתבונן ופונה כה וכה — והנה אבן נוספת נזרקה אל הסוכה, ואחריה הומטר בחזקה ברראבנים גדול מלוח קולות נערי הגויים. החלון נשבר, הדלת נפרצה, הדפנות נפגעו ונודדו, וכל הסוכה חיטבה להישבר ולהתמוטט. רוח סרצים השתוללה בסוכה וטלטלה את הדלת הנה והנה. הנרות כבו וחשכה גדולה בלעה את הסוכה החמודה וכל אשר בה.

ובבית — בהלה. זקני וילדיה נדהמו ונפתרו. אימה גדולה נפלה עליהם. הבנות פרצו בכביה, והבנים חרדו לגורל סוכתם. וזקני — לבו נוקפו: שמה באמת צדקו בני העיר שהזוהירוהו? והחג — מה היא עליו? האמנם הופר וערבה השמחה? והסוכה — מה יעלה לה? וכי לא יקיים המצוה ויאכל מחוץ לסוכה? — „חס ושלום!“ — החליט בלבו — לא תהא כזאת! ישועת ה' כהרף עין. — „הסו, ילדים!“ — פנה זקני לבני ביתו. — אל תבכו ואל תצטערו. ואת, רעיתי, מחי דמעוטיך. יום טוב היום ואסור לבכות. אל תראנו. ה' יעזור. סוכה שכל כך הרבה טרחנו ועמלנו להקימה — אכול נאכל בה בעזרת ה'. ומן השמים יסייעו. הנרות כבו בסוכה, ו„השקצים“ יחדלו מעצמם מלהשליך אבנים. נמתין מעט — ואחר כך נשוב לסוכה“.

וכך היה. לאחר מחצית השעה כלתה הרעה. הפורעים הסתלקו לבתיהם. והחצר שקטה. ויצא זקני לסוכה ונר בידו. וירא והנה הסוכה עומדת על עמדה איתנה ושלמה, וכל פגע לא אונה לה. ויצאו גם הבנים ויטנו רסיסי החלון ויסלקו האבנים, ואת הפמטות השיבו למקומם על השלחן. האורה חזרה לסוכה, וזקני ישב עם בני ביתו לסעודה בשמחת משנה, וישמחו ויודו לה' על הנס שעשה להם ולסוכתם.